

Συνών. ἀντίδωρο (Ι), ἀντιχάρισμα. 3) Τὸ ὑπὸ τῆς νύμφης παρεχόμενον δῶρον εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ληφθέντος Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἐποίκεν τὴν πεθεράν αὐτ' μεταξωτὸ δαλβάρ' ἀντιχάρ'.

ἀντιχάρισμα τό, Κάριπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χάρισμα.

Ἀντίχαρι 2, ὁ ἰδ.: Παροιμ. Τὸ χάρισμά 'χει ἀντιχάρισμα (ὁ δεχόμενος δῶρον ὀφείλει ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἄλλου δώρου).

ἀντιχάρτι τό, ἀμάρι. ἀντιχάρτιν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χαρτί.

Ἀπάντησις εἰς ἐπιστολήν: Ἄσμι.

Γράφω χαρτὶν τῶν στέλ-λω σου, στείλε μου ἀντιχάρτιν, ζῶντ' ἔγραψα τὴν νεότην σου τῶν στείλε μου τὴν νά' ῥτη.

ἀντιχασκίζω Πελοπ. (Γορτυν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. χασκίζω.

Ἀνοίγω ἐντελῶς τὸ στόμα μου, χάσκω: Αἰνιγμ. Ἀντιχασκίζει ὁ μαλλιαρὸς καὶ μπαίνει ὁ θυμωμένος (ὁ ἀσκὸς καὶ τὸ γλεῦκος).

***ἀντίχνη** τό, ἀδίχνη Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἵχνος.

Χάρτινον σχέδιον, ὑπόδειγμα συμφώνως πρὸς τὸ ὅποιον κόπτουν τὰ ἐπὶ μέρους τῶν ἐνδυμάτων οἱ ῥάπται. Συνών. ἀχνάρι.

ἀντίχολος ὁ, ΚΠαλαμ. Ἰαμβ. καὶ ἀνάπ. 27 ἀδίχολος Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χολή.

1) Ἀντιφάρμακον Κρήτ. (Βιάνν.) Συνών. ἀντιφάρμακο 1. 2) Τὸ ἀντιφάρμακον τῆς λύπης ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἀλλ' ἐκείνη ὀλογάλανη | μετ' ἀνθισμένο χέρι
τὸ ἀντίχολο κι ἀντίλυπο | βοτάνι τοῦ προσφέρει

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. 2) Ἡ χολή Κρήτ.: Φρ. Ἐσπασ' ἀδίχολός μου (ἐφοβήθη σφόδρα. Συνών. φρ. ἔσπασε ἡ χολή μου). 3) Οἱ κακοὶ χυμοὶ τοῦ στομάχου, ἐπὶ ἐμετοῦ Κρήτ.: Ἐβγαλε τὸν ἀδίχολό του ἔξω κ' ἔγινε καλά.

ἀντιχολῶ ἀμάρι. ἀδίχολῶ Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντίχολος.

Λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, πικραίνομαι: Μὴν ἀδίχολῆς. Συνών. χολιάζω, χολοσκάζω.

ἀντίχριστος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἰν.) ἀντίχριστος Θράκ. (Ἀλμ.) ἀδίχριστος πολλαχ. ἀδίχριστος Σάμ. ἀντίχριστος Θράκ. (Στέρν.) ἀντίχριστος Μακεδ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀντίχριστος.

1) Ὁ ἀντιτιθέμενος, ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὸν Χριστόν, ὁ διάβολος, συνήθως ἐπὶ κατάρας, ὕβρεως, βλασφημίας Εὐβ. (Αἰδηψ. κ. ἀ.) Ζάκ. Κρήτ. Σέριφ. Χίος κ. ἀ.: Ἀρὲ ἀντίχριστε! Αἰδηψ. Εἶναι ἓνας ἀντίχριστος! Χίος. Συνών. ἀντίθεος 2, ἀντίπιστος, ἀντισταναιός, ἀντίσταυρος, διάβολος. 2) Ἀλλόθρησκος καὶ ὡς ἐκ τούτου πολέμιος τῶν Χριστιανῶν, Μωαμεθανὸς Ἡπ. Μακεδ.: Ἐχαλάστηκεν ἡ Ρούμελη καὶ ἐχάθηκεν ὁ ἀντίχριστος Ἀλῆ πασᾶς, ὁποῦ ἐκατοικοῦσεν εἰς Ἰωάννινα ἐκ Μακεδονικοῦ ἐγγράφου τοῦ 1822 περὶ οὗ ἰδ. Ἀθηνᾶν 28 (1916) 319. Οἱ ἀντίχριστοι (αἱ Μωαμεθανίδες) Ἡπ. 2) Κακὸς Χριστιανός, ἀσεβής, ἄθεος κττ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἰν.) Σάμ. κ. ἀ.: Μουρὲ, μ' αὐτὸς ποῦ ν' ἀδίχριστος ἤθελε νὰ πααίγῃ ἔς τὴν ἐκκλησιά; Ἀπύρανθ. 3) Καθόλου, κακός, μοχθη-

ρός, δύστροπος, σκληρὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἰν.): Αὐτὸς εἶναι ἓνας ἀδίχριστος ποῦ θέλει γρέμισμα Κρήτ. Σώπα, ἀδίχριστε! (πρὸς ἀτακτοῦν ἢ κλαῖον παιδίον) Σύμ. || Γνωμ. Ὁ ἀντίθεος πρέπει νὰ βρῇ τὸν ἀντίχριστο γιὰ νὰ σάξῃ (ὁ κακὸς μόνον ἐναντιούμενος πρὸς ἄλλον κακὸν ἀναχαιτίζει τὴν ὁρμήν του) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Συνών. ἀβάφτιστος 2, ἀλάδωτος 3β, ἀντίβουλος, ἐπίβουλος.

4) Τὸ γεννηθὲν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τέκνον ὡς συλληφθὲν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Θράκ. (Ἀλμ. Στέρν.) Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοῦ μικροῦ π' θὰ γινῇ τὴν μέρα τοῦν Χριστουγέννων τοῦ λέει ἀντίχριστου, γιὰτὶ πιάσκι τὴν μέρα τ' Βαγγιλ'μοῦ Αἰτωλ.

ἀντιχρονιά ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀδίχρονιά Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χρονιά.

Τὸ προσεχὲς ἔτος.

ἀντίχρονος ὁ, Κεφαλλ. Πελοπ. (Κορινθ.) Γενικ. τ' ἀντίχρονου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χρόνος.

1) Κακὸς χρόνος, ἔτος νόσων, πολέμων, ἀφορίας κττ. Κεφαλλ. (Κορινθ.): Τὸν ἀντίχρονό σου! (ἡπιωτέρα ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ τὸν ἀντίχριστό σου! τῆς φρ. προηγείται τὸ αἰσχροῦς σημ. εἴημα) Κορινθ. 2) Κατὰ πῶσιν γενικ. ὡς ἐπὶ φρ., τοῦ προσεχοῦς ἔτους τὸ ἐπόμενον, τὸ μεθεπόμενον ἔτος πολλαχ.: Ἀδίχρονου νὰ μὴν σ' εὔρῃ! (ἀρὰ) Νίσυρ. || Ἄσμι.

Ἐφ'εἶναι λεύθερος, τοῦ χρόνου παντρεμένος,
τ' ἀντίχρονου μ' ἕναν νύγιο καὶ καλοκαρδισμένος

Νίσυρ. 3) Τὸ προσεχὲς ἔτος Πόντ. (Χαλδ.): Τ' ἀντίχρονου θ' εὐτάμ' ἀτο (εὐτάμε = κάμνομε). Συνών. τοῦ χρόνου.

ἀντιχτυπῶ Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 234 ΛΜαβίλ. Ἔργα 117 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 26 ἀντιχτυπῶ ΔΣολωμ. 12 Μέσ. διχτυπειῶμ' Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀντιχτυπῶ.

1) Βάλλω, κτυπῶ Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν. ΛΜαβίλ. ἔνθ' ἀν. ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.: Φῶς π' ἀντιχτυποῦσε μέσ' ἔς τὰ κατὰ-μαυρα δγὸ τῆς μάτια ΛΜαβίλ. ἔνθ' ἀν. Ἀντιχτυποῦσε ἔς τοὺς ῥάχες ὁ ἀντίχάλος του κ' ὕστερα χανότανε μακρὰ Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν. || Ποίημ.

Κι ἀντιχτύπαγε κι ὁ ἥλιος | ἀπὸ τὰ βουνὰ τὰ Βιθυνιώτικα
οὐ Μαγναῦρες καὶ Βλαχέρνες

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. 2) Συγκρούομαι ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἐὰν οἱ ἀνεμοὶ μέσ' ἔς τὰ ἄδεια | τὰ κλαδιά μου γοοφυσσοῦν,
σειοῦνται, σειοῦνται τὰ μαυράδια, | ὅπου οἱ κλώνοι ἀντιχτυποῦν.

3) Μέσ. φιλονικῶ, λογομαχῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

ἀντιψείρισμα τό, Κάριπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ψείρισμα.

Ἐπανάληψις τοῦ ψειρίσματος, ἡ δευτέραν φορὰν ἀναζήτησις τῶν φθειρῶν: Παροιμ. Ἡ ψεῖρα δὲν ἐφοήθη τὸ ψείρισμα, μόνο τ' ἀντιψείρισμα (ἡ ἐπανάληψις ἐρεῦνης ἡ ἐργασίας τινὸς εἶναι καλυτέρα ὡς μετὰ προσοχῆς γινομένη). Πβ. ἀντιψύλλισμα.

ἀντιψύλλισμα τό, Κάριπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ψύλλισμα.

Ἐπανάληψις τοῦ ψυλλίσματος, ἡ δευτέραν φορὰν ἀναζήτησις τῶν ψυλλῶν: Παροιμ. Ὁ ψύλλος δὲν ἐφοήθη τὸ ψύλλισμα, μόνο τ' ἀντιψύλλισμα. Πβ. ἀντιψείρισμα.

